

Far e misstroen

De har vad böst å rejned di siste tålltre dana,
å blästen har tad fatt i di fässte gule blana

I hela fåra ugan, så va harr tåskemanna
Nu har vi sän i husa, å bedorna staur granna

Å ränna ront i sköven, e morsamt töckor somma
Men de e ont om kröson, de frös nock, naur di blomma

Var sönda kommor stabbo å gir se eng i sköven
Di ledar ätte svåmpa, å krafसार iblann löven

Nån har en bog i näven, dar staur va slaven heda
honn svåmpen e te vöjsten, å fall den dur å eda

Sin tar di allt, di hittor au oliga fasonor
å sir, ad nåd e kråmlor, å nåd e schampenjonor

Säl geck ja ud i hindan å to lett kantarellor
Men de va knappt ja vaugte å eda di ihällor

Ja stua fässt te katten – la lett i hongaskaulen
-å bågge va ve live, når di satt i se maulen

Te kvällsman har ja faded mä stuningen pau bored
å ente sir far titt nåd, men nu tar han te ored

Han flöttor svåmpafaded å sir rätt som han sedor:
"Mor, stua k o r k i stället – så ved en va en edor"

Ja, hånt ja än fårsögor, så faur ja ´d ente i en,
-den staudaren har fårr se, ad ja ska rent fårgi ´en

Jag stegor letta päror – tar fram en sillarompa
De darna stabbofolked kan väl ha sina svåmpa

Ethel Eliasson